

der blive udstede, lyde paa 3 pCt. De $3\frac{1}{2}$ pCt.s Obligationer ere allerede i pari og ville forhaabentlig blive der; selv om man giver nok saa meget Statsgaranti, ville de ikke komme højere op, efterjom de amortifiable kun staa meget lidt højere. Saa maa man ned i Rente. For at have dette Spatium, for at have noget at faa dem til at stige paa, maa man udstede 3 pCt.s Obligationer. Altsaa skulde der samtidig løbe 3 pCt.s og $3\frac{1}{2}$ pCt.s Obligationer, og saa bilder man sig ind, at man skulde faa de 3 pCt.s op omtrent i Kurs med de $3\frac{1}{2}$ pCt.s. Selv om man nu mener, at Statsgarantien har en meget stor Betydning, kan man dog ikke tro, at Folk ere saa urimelige, at de ville betale ligesaa meget for 3 pCt.s som for $3\frac{1}{2}$ pCt.s Obligationer. Det vil ikke være muligt at faa de 3 pCt.s Obligationer op til henimod pari, saa længe der er $3\frac{1}{2}$ pCt.s Kreditforeningsobligationer, som de maa konkurrere med. — Vrede Medlemmer ville jo vide, at ved den sidste berømmelige Transaktion fra Kreditforeningernes Side, hvorved de for nylig sit konverteret 250 Mill. Kr., stillede Bankerne, som ordnede Sagen for dem, det udtrykkelige Forlangende, at Kreditforeningerne skulde forpligte sig til ikke at udstede 4 pCt.s Obligationer i en meget lang Arrække. Og hvorfor? Fordi man ikke vilde have 4 pCt.s og $3\frac{1}{2}$ pCt.s Obligationer løbende til samme Tid. Det bevirker, at de $3\frac{1}{2}$ pCt.s ikke kunne komme op i Kurs, thi saa vil Resultatet blive, at Kreditforeningerne, naar der bliver Tale om 3 pCt.s Obligationer, maa se at stryge de $3\frac{1}{2}$ pCt.s, konvertere dem til 3 pCt., og saa eksisterer der ikke mere andet end 3 pCt.s Kreditforeningsobligationer, hvad enten det er primære Prioriteter indenfor de 50 pCt. eller senere. Men saa gad jeg vide, hvorledes Kursen vilde stille sig med Hensyn til saadanne 3 pCt.s Obligationer, og om man virkelig tror, at man har tilført Grundejerne noget væsentligt Gode, naar de i Fremtiden, naar de skulle optage Kreditforeningslaan, kun kunne faa dem i Obligationer med meget stort Kurstab.

Saa maa man tillige erindre, at naar man vil have dels statsgaranterede, dels ikke statsgaranterede Kreditforeningsobligationer, og naar de statsgaranterede skulde kunne optage de 50 pCt., den bedre Halvdel, af Ejendommene, og altsaa de andre Obligationer, som ikke have Statsgaranti, staa paa den yderste Sikkerhed, kan man sige sig selv, at saa vilde de Obligationer faa en meget daarlig Kurs. Man hjælper saaledes Ejendomsbesidderne meget lidt ved

ganske vist at forbedre Vilkaarene for den første Del af Laanet, den bedste Del af Sikkerheden, idet man samtidig forringer den anden Del. Det er naturligtvis det, der har bragt vore ærede Kolleger i Folketinget til at gaa saa højt som 50 pCt., og det er ogsaa udtrykkelig udtalt. Og naar ærede Medlemmer mene, at man ikke behøver at gaa til 50 pCt., men kun at gaa til $\frac{4}{10}$, saa gøre de Vilkaarene for den Del, som Grundejerne trænge til udover de $\frac{4}{10}$, saa meget ringere for dem. Skal man altsaa ind paa noget, maa man tage Stridtet helt ud og gaa til 50 pCt., og som det ærede 6te Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen) bemærkede, man har endogaa stude lidt for langt, man har endogaa i § 3 gjort dem til uamortifiable for 50 pCt., medens man efter § 1 kun er gaaet til $\frac{4}{10}$ i Grænsen for de uamortifiable Laan.

Det ærede Medlem, der sidst talte, skelnede mellem Risikoen indadtil og Risikoen udadtil. Man kan gerne bruge denne Terminologi, men jeg mener, at der er Risiko i begge Henseender. Der kan være en virkelig reel Risiko forbunden dermed, der kan være Risiko for, at danske Statsobligationer ikke ville faa det Renomme og den Kurs i Udlandet, som de nu have. — Det ærede Medlem svævede i en Misforstaaelse, naar han troede, at der ikke kunde være Tale om at komme med Krav til Staten, forinden hele Landet omtrent var ruineret. Kæsonnementet er det, at man siger: Først skal man holde sig til Reservecapitalen, saa til det solidariske Ansvar og først saa kommer Staten til at træde til. Den ærede Indenrigsminister har i det andet Ting saa klart paavist, at saaledes vil det slet ikke gaa. Naar en Mand paatager sig en Selvskyldnerfunktion, kommer man straks til ham, naar Debitor ikke betaler, og behøver ikke først at have sin Debitor erklæret fallit. Naar hele Landbruget her hjemme er i Færd med at gaa fallit, venter det ikke med at gaa til Staten, til den juridiske Forpligtelse kan gøres gældende imod den. Man vilde simpelthen sige til Staten: Du er Selvskyldnerkautionsist for os, Du gør bedst i at træde til i Tide og hjælpe paa os. Derfor vil Ansvaret mod Statskassen blive gjort effektivt gældende, længe før end Ruinen saaledes er kommen. Og ligesom man kan tænke sig Tilfælde, hvor det er godt, navnlig for Landejendomsbesiddere, at de ikke blive trukne ind i en Statskasses Ruin — man kan godt tænke sig, at Statskassen, navnlig paa Grund af en Krig, kan blive saaledes trykket ned, at Statens Kredit intet er værd, hvorimod man maa sige, at Kredit-